

Gašper: Zaradi vina, ki smo ga pili, in jedače, ki smo jo jedli, naj ji bo odpuščeno. Dovolj je kaznovana, ko kleči osramočena tu pred nami. (*Hudomušno se smeje.*)

Carica: Hvala vam! (*Vstane.*) Hvala ti, Gašper! Če sem te kdaj žalila, oprosti mi!

Gašper: Pustimo to! Vse naj bo pozabljeno, le ono vince ne...

Car: Tako je — vse bodi pozabljeno! A tebi, Gašper, gre velika zahvala. Glejte, star sem že in onemogel. Ti boš zasedel prestol namesto mene, tvoje bodi vse moje carstvo! Vladaj srečno in moja hči naj ti stoji ob strani v tvojem življenju!...

Zastor pade.

Uspavanka.

Aja, aja, aja,
fantek naš nagaja,
samo gleda, nič ne spi,
fantek naš nič priden ni.

Sred neba hite meglice,
same bele so ovčice,
noč pokuka čez goró,
ej, ovčice že beže.

Staje so nebeške polne
svilnate, srebrne volne,
vse ovčice spe mirnó,
noč že sanja nad zemljó.

Aja, aja, aja,
fantek nič več ne nagaja,
fantek naš že pridno spi —
Bog mu trosi sanj v oči...

Danilo Gorinšek.

Prošnja.

Solnček-konjček prek ravnin,
očka, daj mi brž cekin!
Kupim vranca brzega,
jašem prek poljan, gorá,
ko pa solnček dohitim,
ga lepo nagovorim:
»Koščka zlate grive prosim,

mamici domov ga nosim!«
Solnček zlate da mi grive,
jašem spet čez gore, njive,
ko prodam pa vse zlafo,
hajd čez dol in čez goró,
križem zemlje križa-kraža
kralja grem iskat Matjažal

Danilo Gorinšek.